

Istota sporu do jakiego doszło w realiach sprawy zapadłej przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Poznaniu (II SA/Po 217/23) koncentrowała się wokół uznania, że w przypadku skarżącej spółki nie został spełniony warunek przyznania dofinansowania przewidziany w art. 122 ust. 1 pkt 2 Prawa oświatowego.

Orzekające w sprawie organy stwierdziły bowiem, że spółka nie jest rzemieślnikiem i ma do niej zastosowanie art. 122 ust. 1 pkt 2 lit. b cytowanej ustawy. Tymczasem młodociany, którego kształcenia dotyczy dofinansowanie, o które ubiega się skarżąca spółka, bezspornie zdał egzamin czeladniczy przed Komisją Egzaminacyjną Izby Rzemieślniczej.

Jak przyjął jednak WSA dokonując wykładni art. 122 ust. 1 pkt 2 lit. a Prawa oświatowego należy brać pod uwagę nie tylko jego literalne brzmienie, jak uczyniły w sprawie organy, lecz także posłużyć się trzeba dyrektywami wykładni celowościowej i systemowej.

Skoro ustawodawca w art. 122 ust. 1 pkt 1 Prawa oświatowego dopuszcza dofinansowanie kosztów kształcenia młodocianego pracownika pracodawcy, który sam nie posiada kwalifikacji wymaganych do prowadzenia przygotowania zawodowego młodocianych pod warunkiem, że kwalifikacje takie posiada osoba przez niego zatrudniona, to nie sposób uznać, że w art. 122 ust. 1 pkt 2 lit. a Prawa oświatowego mowa jest wyłącznie o rzemieślniku w rozumieniu ustawy z 22 marca 1989 r. o rzemiośle.

Trzeba zauważyć, zdaniem Sądu, że sam ustawodawca w przepisie tym nie odsyła wprost do ustawy o rzemiośle, a poprzez odesłanie do zdania egzaminu czeladniczego zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 3 ust. 4 ustawy z dnia 22 marca 1989 r. o rzemiośle jako warunku przysługiwania pracodawcy dofinansowania kosztów kształcenia, jedynie do rozporządzenia określającego warunki powoływania komisji egzaminacyjnych izb rzemieślniczych wydanego na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 3 ust. 4 tej ustawy.

Źródło: orzeczenia.nsa.gov.pl